Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (tredje avdelningen)

den 5 september 2024*

”Överklagande – Europeiska unionens egna medel – En medlemsstats ekonomiska ansvar – Betalning till Europeiska kommissionen av belopp som motsvarar en förlust av egna medel – Talan grundad på att unionen gjort en obehörig vinst – Medlemsstaternas skyldigheter avseende egna medel – Fastställande av belopp avseende egna medel – Angivande av icke uppburna belopp i B-räkenskaperna – Tidsfrister – Befrielse från skyldigheten att tillhandahålla belopp motsvarande fastställda anspråk som har förklarats omöjliga att uppbära – Villkor”

I mål C-494/22 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i stadgan för Europeiska unionens domstol, som ingavs den 22 juli 2022,

Europeiska kommissionen, företrädd av J.-P. Keppenne, T. Materne och P. Němečková, samtliga i egenskap av ombud,

klagande,

i vilket de andra parterna är:

Republiken Tjeckien, företrädd av L. Březinová, O. Serdula, M. Smolek och J. Vláčil, samtliga i egenskap av ombud,

sökande i första instans,

med stöd av

Konungariket Nederländerna, företrätt av M.K. Bulterman, A. Hanje och J. Langer, samtliga i egenskap av ombud,

intervenient i andra instans,

Konungariket Belgien, inledningsvis företrätt av S. Baeyens och J.-C. Halleux, därefter av S. Baeyens, P. Cottin och C. Pochet, samtliga i egenskap av ombud,

Republiken Polen, företrädd av B. Majczyna, A. Kramarczyk–Szaładzińska och R. Stańczyk, samtliga i egenskap av ombud,

intervenienter i första instans,

* Rättegångsspråk: tjeckiska.

meddelar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden K. Jürimäe (referent), domstolens ordförande K. Lenaerts, tillika tillförordnad domare på tredje avdelningen, samt domarna N. Piçarra, N. Jääskinen och M. Gavalec,

generaladvokat: T. Ćapeta,

justitiesekreterare: handläggaren L. Carrasco Marco,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 10 januari 2024,

och efter att den 21 mars 2024 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Europeiska kommissionen har yrkat att domstolen delvis ska upphäva den dom som meddelades av Europeiska unionens tribunal den 11 maj 2022, Tjeckien/kommissionen (T-151/20, EU:T:2022:281) (nedan kallad den överklagade domen). Genom denna dom biföll tribunalen delvis Republiken Tjeckiens talan enligt artikel 268 FEUF om återbetalning av ett belopp på 40 482 255 tjeckiska kronor (CZK) (ungefär 1,6 miljoner euro) som betalats in som Europeiska unionens egna medel.

Tillämpliga bestämmelser

Tullkodexen

2 Artikel 217.1 första stycket i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, 1992, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4) (nedan kallad tullkodexen), som var tillämplig vid tidpunkten för de faktiska omständigheter som ligger till grund för tvisten, hade följande lydelse:

”Varje belopp avseende importtullar eller exporttullar som kommer från en tullskuld, nedan kallat tullbelopp, skall av tullmyndigheterna beräknas så snart de fått nödvändiga uppgifter och föras in i räkenskaperna eller något annat likvärdigt medium (bokföring).”

3 I artikel 218 i tullkodexen föreskrevs följande:

”1. Om en tullskuld uppkommer till följd av mottagandet av en deklaration för en vara för ett annat tullförfarande än temporär import med partiell befrielse från importtullar eller någon annan åtgärd med motsvarande rättsliga verkan som detta skall ett belopp som motsvarar tullskulden bokföras så snart det har beräknats och senast den andra dagen efter det att varorna har frigjorts.

…

3. Om en tullskuld uppkommer under andra omständigheter än de som avses i punkt 1, skall det aktuella tullbeloppet bokföras inom två dagar från den dag, då tullmyndigheterna har möjlighet att

a) beräkna tullbeloppet i fråga, och

b) fastställa vem som är gäldenären.”

Förordning (EG) nr 515/97

4 I artikel 17.2 i rådets förordning (EG) nr 515/97 av den 13 mars 1997 om ömsesidigt bistånd mellan medlemsstaternas administrativa myndigheter och om samarbete mellan dessa och kommissionen för att säkerställa en korrekt tillämpning av tull- och jordbrukslagstiftningen (EGT L 82, 1997, s. 1) föreskrivs följande:

”Kommissionen skall så snart den har tillgång härtill överlämna alla uppgifter som gör det möjligt för dem att säkerställa att tull- och jordbrukslagstiftningen efterlevs, till de behöriga myndigheterna i varje medlemsstat.”

5 Artikel 20 i denna förordning har följande lydelse:

”1. För att uppnå målen med denna förordning får kommissionen, på de villkor som anges i artikel 19 och i samordning och nära samarbete med medlemsstaternas behöriga myndigheter, genomföra tjänsteresor till tredje länder för administrativt samarbete och administrativa undersökningar.

2. Tjänsteresor till tredje land som avses i punkt 1 skall ske på följande villkor:

a) De får företas på initiativ av kommissionen – i förekommande fall med stöd av upplysningar som lämnas av Europaparlamentet – eller på begäran av en eller flera medlemsstater.

b) De skall genomföras av representanter för kommissionen som utsetts för detta ändamål, och av tjänstemän som utsetts för detta ändamål av den eller de berörda medlemsstaterna.

…

3. Kommissionen skall underrätta medlemsstaterna och Europaparlamentet om resultaten av de tjänsteresor som genomförs i enlighet med denna artikel.”

6 I artikel 45.1 första stycket i samma förordning föreskrivs följande:

”Oavsett form skall alla upplysningar som överlämnas i enlighet med denna förordning vara konfidentiella, däribland de uppgifter som finns lagrade i [tullinformationssystemet]. De skall omfattas av sekretesskydd och skall åtnjuta det skydd som ges samma slag av upplysningar enligt såväl nationell lagstiftning i den medlemsstat som mottagit upplysningarna, som motsvarande bestämmelser som gäller för gemenskapens organ.”

Förordning (EG) nr 1073/1999

7 Skälen 1, 3 och 16 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1073/1999 av den 25 maj 1999 om utredningar som utförs av Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) (EGT L 136, 1999, s. 1), i den lydelse som var tillämplig vid tidpunkten för de faktiska omständigheter som ligger till grund för tvisten, hade följande lydelse:

”(1) Institutionerna och medlemsstaterna fäster stor vikt vid skyddet av gemenskapernas ekonomiska intressen och vid kampen mot bedrägerier och all annan olaglig verksamhet som är till skada för dessa intressen. …

…

(3) Det är nödvändigt att mobilisera alla tillgängliga resurser för att uppnå dessa mål, i synnerhet när det gäller utredningar som skall utföras på gemenskapsnivå. Den balans och den ansvarsfördelning som råder mellan gemenskapen och medlemsstaterna bör dock bibehållas.

…

(16) Det bör fastställas att rapporter som upprättas av [anställda vid Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf)] utgör tillåten bevisning i administrativa och rättsliga förfaranden, för att säkerställa att resultaten beaktas på lämpligt sätt och att nödvändig uppföljning görs. Rapporterna bör därför upprättas med beaktande av de bestämmelser som gäller för administrativa rapporter på nationell nivå.”

8 I artikel 1.1 och 1.2 i denna förordning föreskrevs följande:

”1. [Olaf] … skall för att intensifiera kampen mot bedrägerier, korruption och all annan olaglig verksamhet som riktar sig mot Europeiska gemenskapens ekonomiska intressen, utöva den behörighet att utföra utredningar som kommissionen har enligt gemenskapens gällande bestämmelser och avtal på området.

2. [Olaf] skall förmedla kommissionens hjälp till medlemsstaterna för att organisera ett nära och regelbundet samarbete mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter så att de kan samordna sina åtgärder för att skydda Europeiska gemenskapens ekonomiska intressen mot bedrägerier. [Olaf] skall bidra till att skapa och utveckla metoder för att bekämpa bedrägerier och all annan olaglig verksamhet som riktar sig mot Europeiska gemenskapens ekonomiska intressen.”

9 Artikel 9 i förordningen hade rubriken ”Rapport om och uppföljning av utredningarna”. I punkterna 1–3 i den artikeln föreskrevs följande:

”1. När [Olaf] har avslutat en utredning, skall den under direktörens överinseende upprätta en rapport som bland annat skall omfatta de omständigheter som konstaterats, uppgifter om eventuell ekonomisk skada samt utredningens slutsatser, inklusive rekommendationer från [Olafs] direktör om lämplig uppföljning.

2. Dessa rapporter skall upprättas med beaktande av de formella kraven i den nationella lagstiftningen i den berörda medlemsstaten. Dessa rapporter skall utgöra tillåten bevisning i administrativa eller rättsliga förfaranden i den medlemsstat där det visar sig nödvändigt att använda dem, på samma sätt och på samma villkor som administrativa rapporter som upprättas

av nationella administrativa inspektörer. De skall bedömas enligt samma regler som de som gäller för administrativa rapporter som upprättas av nationella administrativa inspektörer och ha samma värde som dessa rapporter.

3. En rapport som upprättas efter en extern utredning och alla handlingar som har anknytning till den skall överlämnas till de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna i enlighet med bestämmelserna om externa utredningar.”

10 I artikel 10 i samma förordning, som avsåg överlämnande av uppgifter från Olaf, föreskrevs följande i punkt 1:

”Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 8, 9 och 11 i denna förordning eller i [rådets] förordning (Euratom, EG) nr 2185/96 [av den 11 november 1996 om de kontroller och inspektioner på platsen som kommissionen utför för att skydda Europeiska gemenskapernas finansiella intressen mot bedrägerier och andra oegentligheter (EGT L 292, 1996, s. 2)] får [Olaf] när som helst till de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna överlämna uppgifter som har inhämtats i samband med externa utredningar.”

Beslut 2000/597/EG, Euratom och beslut 2007/436/EG, Euratom

11 Under perioden för de faktiska omständigheter som ligger till grund för tvisten tillämpades två beslut avseende systemet för unionens egna medel efter varandra, nämligen rådets beslut 2000/597/EG, Euratom av den 29 september 2000 om systemet för Europeiska gemenskapernas egna medel (EGT L 253, 2000, s. 42) och därefter, från den 1 januari 2007, rådets beslut 2007/436/EG, Euratom av den 7 juni 2007 om systemet för Europeiska gemenskapernas egna medel (EUT L 163, 2007, s. 17).

12 Enligt artikel 2.1 b i beslut 2000/597, vars innehåll i huvudsak har återgetts i artikel 2.1 a i beslut 2007/436, ska egna medel som redovisas i Europeiska unionens budget bland annat utgöras av inkomster från ”[t]ullar enligt Gemensamma tulltaxan och andra avgifter som fastställts eller kommer att fastställas av [unionens] institutioner för handel med tredje land”.

13 I artikel 8.1 första och tredje styckena i beslut 2000/597 och artikel 8.1 första och tredje styckena i beslut 2007/436 föreskrivs, för det första, att unionens egna medel ska uppbäras av medlemsstaterna enligt deras respektive nationella lagar och andra författningar, vilka vid behov ska anpassas för att uppfylla unionsbestämmelsernas krav och, för det andra, att medlemsstaterna ska ställa medlen till kommissionens förfogande.

Förordning nr 1150/2000

14 Rådets förordning (EG, Euratom) nr 1150/2000 av den 22 maj 2000 om genomförande av beslut 2007/436 (EGT L 130, 2000, s. 1) är resultatet av två ändringar som infördes under den period som är aktuell i målet. Den första ändringen infördes, med verkan från och med den 28 november 2004, genom rådets förordning (EG, Euratom) nr 2028/2004 av den 16 november 2004 (EUT L 352, 2004, s. 1) och den andra ändringen infördes, med verkan från den 1 januari 2007, genom rådets förordning (EG, Euratom) nr 105/2009 av den 26 januari 2009 (EUT L 36, 2009, s. 1) (nedan kallad förordning nr 1150/2000).

15 I artikel 2.1 i förordning nr 1150/2000 föreskrevs att unionens anspråk på egna medel ”anses fastställda så snart som villkoren i tullföreskrifterna uppfyllts i fråga om bokföring av anspråksbeloppet och underrättelse till den betalningsskyldige om beloppet”. I artikel 2.2 första stycket preciserades att ”[f]astställandet enligt punkt 1 skall anses ha skett dagen för bokföring enligt tullföreskrifterna”. I artikel 2.3 första stycket föreskrevs slutligen att ”[o]m tvister uppstår, får de behöriga administrativa myndigheterna, i syfte att fastställa anspråk enligt punkt 1, räkna ut anspråksbeloppet senast i samband med det första administrativa beslut som underrättar den betalningsskyldige om skulden, eller när ärendet anhängiggörs vid den rättsliga myndigheten, om detta anhängiggörande sker först”.

16 I artikel 6.1 och 6.3 i förordningen föreskrevs följande:

”1. Räkenskaper över egna medel skall föras av respektive medlemsstats finansförvaltning eller av det organ som utsetts av respektive medlemsstat och skall delas upp på typ av medel.

…

3. a) De anspråk som fastställs enligt artikel 2 skall, om inte annat följer av b, bokföras [i de så kallade A-räkenskaperna] senast den första arbetsdagen efter den nittonde dagen i den andra månad som följer efter den månad under vilken anspråket fastställs.

b) Fastställda anspråk som inte är bokförda enligt a på grund av att de inte har uppburits och ingen säkerhet har ställts, skall anges i särskilda räkenskaper [kallade B-räkenskaperna] inom den tid som fastställs i a. Medlemsstaterna får använda detta förfarande när det har rests invändningar mot fastställda anspråk för vilka säkerhet har ställts och dessa anspråk kan komma att förändras när tvisten har lösts.

…”

17 I artikel 9.1 första stycket i förordningen föreskrevs följande:

”I enlighet med förfarandet i artikel 10 skall varje medlemsstat kreditera egna medel på det konto som för detta syfte i kommissionens namn öppnats i medlemsstatens finansförvaltning eller hos ett organ utsett av medlemsstaten.”

18 I artikel 10.1 första stycket i förordning nr 1150/2000 fastställdes bland annat fristen för kreditering av egna medel på det konto som avsågs i artikel 9 i förordningen, medan det i artikel 11 i förordningen föreskrevs att en försening av krediteringen medförde att den berörda medlemsstaten skulle betala dröjsmålsränta.

19 I artikel 17.l och 17.2 i förordning nr 1150/2000 föreskrevs följande:

”1. Medlemsstaterna skall vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att det belopp som motsvarar de enligt artikel 2 fastställda anspråken tillhandahålls kommissionen enligt denna förordning.

2. Medlemsstaterna skall fritas från skyldigheten att ställa belopp som motsvarar fastställda anspråk till kommissionens förfogande om de visar sig vara omöjliga att uppbära på grund av

a) force majeure, eller

b) andra skäl som inte kan tillskrivas medlemsstaterna.

Fastställda anspråk skall förklaras omöjliga att uppbära genom ett beslut av den behöriga administrativa myndigheten i vilket det konstateras att beloppen i fråga inte går att uppbära.

Fastställda anspråk skall anses omöjliga att uppbära senast fem år efter det att beloppet har fastställts i enlighet med artikel 2 eller, om administrativa eller rättsliga åtgärder vidtagits, från det att det slutliga avgörandet i ärendet har meddelats eller offentliggjorts.

Om en eller flera delbetalningar har erhållits skall den maximala perioden på fem år räknas från den senaste verkställda betalningen, i de fall denna betalning inte löst skulden helt.

De belopp som förklarats eller bedömts omöjliga att uppbära skall slutgiltigt avföras från de särskilda räkenskaper som avses i artikel 6.3 b. De skall också anges i en bilaga till den kvartalsrapport som avses i artikel 6.4 b och, i förekommande fall, i den kvartalsrapport som avses i artikel 6.5.”

Bakgrund till tvisten

20 Bakgrunden till tvisten anges i punkterna 1–15 i den överklagade domen och kan med avseende på förevarande överklagande sammanfattas enligt följande.

21 Mellan den 2 och den 26 november 2007 utförde Olaf ett kontrollbesök för unionens räkning i Laos, vid vilket en representant för den tjeckiska tullmyndigheten deltog (nedan kallat kontrollbesöket). Undersökningen avsåg kontroller av import till olika medlemsstater av ej påfyllningsbara gasficktändare med tändsten (nedan kallade ficktändare) från Laos, under åren 2004–2007. Ett dokument med titeln ”*agreed joint minutes*” upprättades den 15 november 2007, vilket undertecknades av samtliga de som deltagit i kontrollen samt den behöriga laotiska myndigheten (nedan kallat protokollet av den 15 november 2007).

22 Den 30 maj 2008 antog Olaf, till följd av kontrollbesöket, en besöksrapport (nedan kallad Olafs rapport). Olafs rapport överlämnades i dess tyska, engelska och franska språkversioner till Republiken Tjeckien den 9 juli 2008. Olaf antog den slutliga utredningsrapporten den 10 december 2008.

23 Det framgår av slutsatserna i Olafs rapport att Baide lighter Industry (LAO) Co., Ltd (nedan kallat Baide) under den period som omfattas av rapporten importerade ficktändare som hade sitt ursprung i Kina, men som i tullen framställdes som härrörande från Laos och därför undgick den unionsrättsliga antidumpningstull som är tillämplig på ficktändare med ursprung i Kina.

24 Olafs rapport angav i detta hänseende att ”den under kontrollbesöket fastställda bevisningen för att de aktuella varorna har ursprung i Kina [räcker] för att medlemsstaterna ska inleda ett administrativt förfarande för efterbeskattning”. Enligt rapporten var det nödvändigt att ”medlemsstaterna genomför uppföljningsgranskningar och, i förekommande fall, undersökningar av de berörda importörerna och att de skyndsamt inleder ett indrivningsförfarande, om detta inte redan har gjorts”.

25 Slutsatserna i Olafs rapport avsåg särskilt 28 fall, i vilka Baide hade importerat ficktändare till Tjeckien och låtit dem övergå till fri omsättning mellan den 26 september 2005 och den 1 mars 2007 (nedan kallade de omtvistade importerna).

26 De behöriga tjeckiska tullkontoren vidtog åtgärder för efterbeskattning och uppbörd av tull i dessa 28 fall. Det var emellertid inte i alla dessa fall möjligt att genomföra efterbeskattning och uppbörd av samtliga konstaterade tullar.

27 Mellan den 22 september 2008 och den 18 februari 2009 angavs de belopp som motsvarade fastställda men ännu inte uppburna anspråk avseende de omtvistade importerna i B-räkenskaperna.

28 Därefter registrerade Republiken Tjeckien, mellan november 2013 och november 2014, i enlighet med tillämplig lagstiftning, i informationssystemet WOMIS (*Write-Off Management and Information System*) de fall där det inte varit möjligt att uppbära det belopp som motsvarade unionens egna medel.

29 Republiken Tjeckien ingav även en begäran till kommissionen om att befrias från skyldigheten att tillhandahålla kommissionen de unionens egna medel som nämns i föregående punkt.

30 Genom skrivelse av den 20 januari 2015 underrättade kommissionen Republiken Tjeckien, som svar på denna medlemsstats begäran, om att villkoren i artikel 17.2 i förordning nr 1150/2000 inte var uppfyllda i något av de aktuella fallen. Kommissionen uppmanade följaktligen de tjeckiska myndigheterna att vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att ett belopp på 53 976 340 CZK (ungefär 2,1 miljoner euro) krediterades institutionens konto, senast den första arbetsdagen efter den nittonde dagen i den andra månad som följde efter den månad då skrivelsen skickades.

31 Den 17 mars 2015 gjorde Republiken Tjeckien en överföring av 75 procent av detta belopp till kommissionens konto för detta ändamål, efter avdrag för uppbördskostnader motsvarande 25 procent av detta belopp, det vill säga ett belopp på 40 482 255 CZK (ungefär 1,6 miljoner euro). Republiken Tjeckien hade tidigare, genom skrivelse av den 27 februari 2015, uttryckt en reservation och angett till kommissionen att det rörde sig om en villkorad betalning, med förbehåll för att institutionens krav var välgrundade, i syfte att undvika att bli skyldig att betala den ränta som föreskrivs i artikel 11 i förordning nr 1150/2000.

Talan vid tribunalen och den överklagade domen

32 Republiken Tjeckien väckte, genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 16 mars 2020, talan enligt artikel 268 FEUF och yrkade återbetalning av beloppet på 40 482 255 CZK (ungefär 1,6 miljoner euro) på grund av att unionen gjort en obehörig vinst.

33 Genom beslut av ordföranden på tribunalens sjätte avdelning av den 16 september 2020 tilläts Konungariket Belgien och Republiken Polen att intervenera till stöd för Republiken Tjeckiens yrkanden.

34 Genom den överklagade domen biföll tribunalen delvis Republiken Tjeckiens yrkanden. Tribunalen biföll talan i den del den avser att kommissionen ska återbetala ett belopp om 17 828 399,66 CZK (ungefär 700 000 euro), som har betalats som unionens egna medel (punkt 1 i domslutet) och ogillade talan i övrigt (punkt 2 i domslutet).

Förfarandet vid domstolen och parternas yrkanden

35 Kommissionen har i sitt överklagande yrkat att domstolen ska

– upphäva punkt 1 i domslutet i den överklagade domen,

– i första hand ogilla Republiken Tjeckiens talan i mål T-151/20 och i andra hand återförvisa ärendet till tribunalen för prövning av de delar av grunderna som ännu inte har prövats, och

– för det fall domstolen meddelar ett slutligt avgörande i målet, förplikta Republiken Tjeckien att ersätta kommissionens kostnader för förfarandena vid tribunalen och domstolen, eller, för det fall ärendet återförvisas till tribunalen, fastställa att frågan om rättegångskostnader ska anstå.

36 Republiken Tjeckien har yrkat att domstolen ska

– i första hand avvisa överklagandet och i andra hand ogilla det, och

– förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

37 Konungariket Belgien och Republiken Polen har yrkat att domstolen ska ogilla överklagandet och förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

38 Genom handling som inkom till domstolens kansli den 11 januari 2023 ansökte Konungariket Nederländerna om att få intervenera inom ramen för överklagandet till stöd för Republiken Tjeckiens yrkanden. Genom beslut av den 13 februari 2023 tillät domstolens ordförande denna medlemsstat att intervenera. Konungariket Nederländerna har inte inkommit med någon interventionsinlaga.

Prövning av begäran om återupptagande av den muntliga delen av förfarandet

39 Genom handling som inkom till domstolens kansli den 22 mars 2024 har Republiken Tjeckien begärt att den muntliga delen av förfarandet ska återupptas med tillämpning av artikel 83 i domstolens rättegångsregler.

40 Till stöd för denna begäran har Republiken Tjeckien gjort gällande att generaladvokatens förslag till avgörande, vad gäller bedömningen av den andra grunden för överklagandet, grundar sig på en felaktig tolkning av de faktiska omständigheterna. Generaladvokaten fann, i punkt 133 i förslaget till avgörande, att Republiken Tjeckien varken hade intagit en proaktiv ståndpunkt eller begärt nödvändiga uppgifter från Olaf och, i punkterna 138 och 143 i förslaget till avgörande, att Republiken Tjeckien hade nöjt sig med att passivt vänta på att bli försedd med uppgifter av Olaf. Dessa påståenden stöds emellertid inte av de faktiska omständigheter som tribunalen har konstaterat, bland annat i punkterna 99–103, 122 och 124 i den överklagade domen. Det är därför nödvändigt att klargöra dessa olika aspekter.

41 Det ska i detta sammanhang påpekas att domstolen enligt artikel 83 i sina rättegångsregler, efter att ha hört generaladvokaten, när som helst, genom särskilt uppsatt beslut, får besluta att den muntliga delen av förfarandet ska inledas eller återupptas, bland annat om domstolen anser att den inte har tillräcklig kännedom om omständigheterna i målet, eller om en part, efter det att den muntliga delen har förklarats avslutad, har lagt fram en ny omständighet som kan ha ett avgörande inflytande på målets utgång, eller om målet ska avgöras på grundval av ett argument som inte har avhandlats mellan parterna.

42 Det ska även erinras om att det varken i stadgan för Europeiska unionens domstol eller i rättegångsreglerna föreskrivs någon möjlighet för parterna att inkomma med yttranden över generaladvokatens förslag till avgörande. Enligt artikel 252 andra stycket FEUF ska generaladvokaterna vid offentliga domstolssessioner, fullständigt opartiskt och oavhängigt, lägga fram motiverade förslag till avgörande i mål som kräver att ett sådant förslag läggs fram. Domstolen är inte bunden varken av förslaget till avgörande eller av det resonemang genom vilket generaladvokaten kommer fram till detta. Att en av parterna inte delar generaladvokatens uppfattning i förslaget till avgörande, oavsett vilka frågor som generaladvokaten prövat däri, kan följaktligen inte i sig utgöra ett tillräckligt skäl för att återuppta den muntliga delen av förfarandet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 13 juli 2023, Grupa Azoty m.fl./kommissionen, C-73/22 P och C-77/22 P, EU:C:2023:570, punkt 25 och där angiven rättspraxis, och dom av den 8 februari 2024, Pilatus Bank/ECB, C-256/22 P, EU:C:2024:125, punkterna 29 och 30 och där angiven rättspraxis).

43 Det framgår emellertid av de skäl som anförts till stöd för begäran om återupptagande av den muntliga delen av förfarandet att Republiken Tjeckien endast ämnar bemöta vissa bedömningar av de faktiska omständigheterna som generaladvokaten har gjort i sitt förslag till avgörande, vilket inte utgör skäl för att återuppta den muntliga delen av förfarandet.

44 Under dessa omständigheter finner domstolen, efter att ha hört generaladvokaten, att det saknas skäl att förordna om att den muntliga delen av förfarandet ska återupptas.

Prövning av överklagandet

45 Kommissionen har åberopat två grunder till stöd för sitt överklagande.

46 Republiken Tjeckien har inledningsvis bestridit att var och en av dessa grunder kan tas upp till prövning och följaktligen att överklagandet i dess helhet kan tas upp till prövning.

47 I detta avseende ska frågan huruvida överklagandet kan tas upp till prövning inom ramen för prövningen av var och en av dessa grunder.

Den första grunden

Parternas argument

48 Kommissionen har som första grund för överklagandet gjort gällande att tribunalen i punkterna 85–93 i den överklagade domen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning vid tolkningen av artikel 6.3 och artikel 17.2 i förordning nr 1150/2000. Grunden består av två delar.

49 Genom den första delen av denna grund har kommissionen gjort gällande att tribunalen, i punkterna 88, 90 och 93 i den överklagade domen, gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning vid tolkningen av artikel 6.3 i förordning nr 1150/2000.

50 Kommissionen har i detta hänseende understrukit att varje medlemsstat som ansvarar för förvaltningen av systemet för egna medel, vad gäller tullar, är skyldig att, på eget initiativ och inom de tidsfrister som föreskrivs i unionsrätten, genomföra tre på varandra följande transaktioner – nämligen fastställa anspråken, ange dem i A- eller B-räkenskaperna och tillhandahålla dem – som föreskrivs i artiklarna 2, 6 respektive 10 i förordning nr 1150/2000. Dessa transaktioner har ett så nära samband att ett åsidosättande av de regler eller tidsfrister som är tillämpliga på en av dem oundvikligen skulle få återverkningar på senare transaktioner.

51 I artikel 17.2 i förordning nr 1150/2000 föreskrivs en befrielse från skyldigheten att ställa dessa belopp till förfogande. Såsom tribunalen korrekt påpekade i punkt 84 i den överklagade domen förutsätter en sådan befrielse, förutom att villkoren i artikel 17.2 är uppfyllda, att anspråken korrekt har angetts i B-räkenskaperna.

52 Enligt kommissionens mening underlät tribunalen emellertid att beakta den omständigheten att ett korrekt angivande i räkenskaperna, enligt punkt 69 i domen av den 8 juli 2010, kommissionen/Italien (C-334/08, EU:C:2010:414), även innebär att anspråken har angetts ”i enlighet med unionsrätten”. Detta krav omfattar inte bara iakttagandet av fristerna för att ange anspråken i A- eller B-räkenskaperna, utan även fastställandet av anspråken så snart de villkor som föreskrivs i tullföreskrifterna är uppfyllda.

53 I motsats till vad tribunalen slog fast i punkt 90 i den överklagade domen är det följaktligen inte korrekt att ange de aktuella anspråken i B-räkenskaperna inom en tidsfrist som beräknas från den sena tidpunkt då dessa anspråk faktiskt fastställdes. Tribunalens påstående att det är en ”rent bokföringsmässig åtgärd” att ange anspråken i B-räkenskaperna är inte relevant i detta avseende.

54 Genom den första grundens andra del har kommissionen kritiserat tribunalen för att, i punkterna 85–88 och 93 i den överklagade domen, ha gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning vid tolkningen av artikel 17.2 i förordning nr 1150/2000.

55 För det första har kommissionen understrukit att denna bestämmelse inte är tillämplig vid felaktigt angivande i B-räkenskaperna. Angivandet är felaktigt när anspråken, såsom i förevarande fall, har fastställts för sent enligt artikel 2 i förordning nr 1150/2000.

56 För det andra anser kommissionen att medlemsstaten, om artikel 17.2 i förordning nr 1150/2000 inte är tillämplig, ska ställa det belopp som motsvarar de för sent fastställda anspråken till unionens förfogande. Denna medlemsstats förlust, liksom den motsvarande vinsten för unionen, motiveras således av skyldigheten att ställa medel till förfogande.

57 Tribunalen gjorde sig följaktligen skyldig till felaktig rättstillämpning när den, i punkterna 85–88 i den överklagade domen, fann att kommissionens argument var verkningslöst och, i punkt 87 i den överklagade domen, begränsade sin bedömning till att omfatta endast de tidsfrister som föreskrivs i artikel 6 i förordning nr 1150/2000. Av detta följer även att det, i motsats till vad tribunalen slog fast i punkt 88 i nämnda dom, ankommer på medlemsstaten att visa att samtliga åtgärder avseende egna medel har genomförts med iakttagande av relevanta bestämmelser, tidsfrister och skyddet för unionens finansiella intressen.

58 Kommissionen har slutligen gjort gällande att tribunalens tolkning kan få skadliga följder för unionens finansiella intressen.

59 Republiken Tjeckien har genmält att den första grunden inte kan tas upp till prövning, eftersom den inte uppfyller kraven i artikel 169.2 i rättegångsreglerna. Strukturen och innehållet i de argument som anförts till stöd för denna grund överensstämmer nämligen inte med kommissionens avgränsning av densamma.

60 Republiken Tjeckien menar närmare bestämt att kommissionen har framfört argument som helt saknar samband med bestridandet av att angivandet av de aktuella anspråken i B-räkenskaperna kvalificerats som en ”rent bokföringsmässig åtgärd” och motsagt sig själv avseende denna kvalificerings relevans. Kommissionen har underlåtit att åberopa konkreta argument till stöd för detta bestridande och för påståendet att Republiken Tjeckien borde ha visat att hela förfarandet för fastställande, uppbörd och tillhandahållande av anspråk på egna medel var fullkomligt. Rubrikerna till de två delarna av förevarande grund överensstämmer inte med deras innehåll. De enda argument som har anförts i sak avser inte iakttagandet av tidsfristen för att ange anspråken i B-räkenskaperna, utan fastställandet av anspråken på utsatt tid och följderna av ett för sent fastställande, vilket inte omfattas av punkterna 85–93 i den överklagade domen och för övrigt är föremål för den andra grunden. Det framgår inte heller klart av den första grunden om kommissionen avser ett för sent angivande av anspråken i B-räkenskaperna eller om den anser att dessa anspråk inte över huvud taget kan anges i dessa räkenskaper vid oegentligheter.

61 Överklagandet kan under alla omständigheter inte vinna bifall på den första grunden.

62 Republiken Tjeckien har i detta avseende för det första gjort gällande att det i artikel 6.3 i förordning nr 1150/2000 uttryckligen föreskrivs att tidsfristen för att ange anspråken i B-räkenskaperna ska räknas från den tidpunkt då ”anspråket fastställs” och således från den tidpunkt då anspråket faktiskt fastställs. Varken lydelsen av eller syftet med artikel 17.2 i denna förordning hindrar att nyssnämnda bestämmelse tillämpas om anspråken anges i B-räkenskaperna för sent. Den tolkning som kommissionen har föreslagit går emot syftet med denna bestämmelse, eftersom den tolkningen kan leda till att en medlemsstat går miste om befrielsen från skyldigheten att ställa egna medel till förfogande, trots att medlemsstaten inte kan uppbära anspråken på grund av force majeure eller på grund av skäl som inte kan tillskrivas medlemsstaten. Det är en rent bokföringsmässig åtgärd att ange anspråken i B-räkenskaperna.

63 Republiken Tjeckien har för det andra gjort gällande att domstolen, i domen av den 8 juli 2010, kommissionen/Italien (C-334/08, EU:C:2010:414), uttalade sig om de materiella villkoren i artikel 17.2 i förordning nr 1150/2000 i ett särskilt sammanhang som kännetecknades av handlingar av bedräglig natur från den berörda medlemsstatens sida. Mot bakgrund av detta sammanhang kan kommissionen inte av denna dom dra slutsatsen att det är en förutsättning för att denna bestämmelse ska vara tillämplig att de aktuella anspråken har angetts i B-räkenskaperna på utsatt tid och inom en tidsfrist som beräknas från den dag då dessa anspråk borde ha fastställts. Domstolen varken undersökte beräkningen av tidsfristen för att ange anspråken i B-räkenskaperna eller berörde följderna av ett för sent angivande.

64 Republiken Tjeckien har för det tredje gjort gällande att den överklagade domen inte medför några skadliga följder för unionens budget.

65 Republiken Tjeckien har för det fjärde gjort gällande att kommissionens argument, att en medlemsstat, inom ramen för en talan om återbetalning av felaktigt betalda belopp, måste visa att hela tullförfarandet har utförts i enlighet med bestämmelserna, på ett korrekt sätt, på utsatt tid och med iakttagande av skyddet för unionens finansiella intressen, inte har något samband med innehållet i den första grunden.

66 Även Konungariket Belgien och Republiken Polen anser att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser den första grunden.

67 Konungariket Belgien har påpekat att tidsfristen för att ange en skuld i B-räkenskaperna, i enlighet med artikel 6.3 b i förordning nr 1150/2000, börjar löpa den dag då skulden fastställs. Det kan således endast vara fråga om ett för sent angivande i B-räkenskaperna om den aktuella skulden fastställs för sent. I förevarande fall framgår det av punkt 92 i den överklagade domen att de aktuella anspråken inte har fastställts för sent.

68 Ett för sent angivande utesluter inte heller automatiskt möjligheten att åberopa artikel 17.2 i förordning nr 1150/2000. Punkt 69 i domen av den 8 juli 2010, kommissionen/Italien (C-334/08, EU:C:2010:414), ska nämligen läsas mot bakgrund av det mål som avgjordes genom denna dom, på så sätt att den endast avser en situation där en fastställd skuld har angetts i B-räkenskaperna trots att den inte uppfyller de materiella villkoren för att anges där.

69 Republiken Polen har också i huvudsak lagt fram sistnämnda argument avseende räckvidden av punkt 69 i domen av den 8 juli 2010, kommissionen/Italien (C-334/08, EU:C:2010:414).

70 Republiken Polen har tillagt att tidsfristen för att fastställa tullar inte grundar sig på ett objektivt och precist kriterium, med hänsyn till det vaga och subjektiva uttrycket ”får … räkna ut” i artikel 2.3 i förordning nr 1150/2000. I praktiken fastställer kommissionen godtyckligt vid vilken tidpunkt de nationella tullmyndigheterna får beräkna och följaktligen fastställa tullarna. För att undvika godtycke ska den tidsfrist som föreskrivs i artikel 6.3 i denna förordning beräknas från och med den dag då tullarna faktiskt fastställs.

71 Slutligen saknar kommissionens argument avseende skyddet av unionens finansiella intressen relevans, eftersom tvisterna avseende traditionella egna medel endast utgör en liten del av samtliga mål som rör medlemsstaternas bidrag till dessa medel och således inte kan påverka unionens finansieringssystem. Detta gäller i än högre grad eftersom varje tillhandahållande av egna medel som görs för sent medför att den berörda medlemsstaten blir skyldig att betala dröjsmålsränta i enlighet med artikel 11 i förordning nr 1150/2000.

Domstolens bedömning

– *Upptagande till prövning*

72 Det preciseras i artikel 169.2 i domstolens rättegångsregler att det genom åberopade grunder och argument avseende rättsliga omständigheter i detalj ska anges på vilka punkter som klaganden anser att tribunalens avgörande är felaktigt. Enligt fast rättspraxis ska det i ett överklagande klart anges på vilka punkter den dom som det yrkas upphävande av ifrågasätts samt de rättsliga grunder som särskilt åberopas till stöd för detta yrkande, vid äventyr av avvisning av överklagandet eller

grunden i fråga (dom av den 20 september 2018, Agria Polska m.fl./kommissionen, C-373/17 P, EU:C:2018:756, punkt 33 och där angiven rättspraxis, och dom av den 28 april 2022, Changmao Biochemical Engineering/kommissionen, C-666/19 P, EU:C:2022:323, punkt 186).

73 En grund som inte är tillräckligt klar och precis för att domstolen ska kunna utföra sin lagenlighetsprövning uppfyller inte de krav som det erinrats om i föregående punkt och ska avvisas, bland annat på grund av att de väsentliga omständigheter på vilka grunden vilar inte på ett tillräckligt konsekvent och begripligt sätt framgår av innehållet i överklagandet, vilket är oklart och tvetydigt formulerat i detta avseende (se, för ett liknande resonemang, dom av den 10 juli 2024, Telefónica och Telefónica de España/kommissionen, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, punkt 30 och där angiven rättspraxis, och dom av den 28 april 2022, Changmao Biochemical Engineering/kommissionen, C-666/19 P, EU:C:2022:323, punkt 187).

74 I förevarande fall har kommissionen i sitt överklagande på ett precist och entydigt sätt angett vilka punkter i den överklagade domen som den bestrider genom den första grunden för överklagandet och redogjort för skälen till att den anser att bedömningarna i dessa punkter är behäftade med felaktig rättstillämpning, vilken den också har redogjort för på ett tydligt sätt.

75 Det framgår för övrigt av Republiken Tjeckiens inlagor att denna medlemsstat har kunnat förstå omfattningen av överklagandets första grund och framföra sina försvarsargument.

76 Den första grunden kan således tas upp till prövning.

– *Prövning i sak*

77 Genom de två delarna av den första grund som åberopats till stöd för överklagandet, vilka har ett nära samband och således ska prövas tillsammans, har kommissionen bestridit punkterna 85–93 i den överklagade domen.

78 I dessa punkter underkände tribunalen kommissionens argument att Republiken Tjeckien i förevarande fall inte kunde åtnjuta den befrielse från skyldigheten att ställa egna medel till förfogande som föreskrivs i artikel 17.2 i förordning nr 1150/2000, eftersom anspråken i fråga hade fastställts för sent enligt artikel 2 i denna förordning och därför inte hade angetts i B-räkenskaperna på ett korrekt sätt enligt artikel 6.3 i nämnda förordning.

79 Tribunalens resonemang grundar sig i detta avseende på två skäl som kommissionen har bestridit genom förevarande grund.

80 För det första fann tribunalen, i punkterna 86–88 i den överklagade domen, att kommissionens argument var verkningslösa. Tribunalen påpekade i detta avseende att det, inom ramen för en talan grundad på obehörig vinst för unionen, ”inte av Republiken Tjeckien [kan] krävas att den … ska styrka att ’hela processen i tullförfarandet, indrivningen av skulden och transaktionerna avseende egna medel har utförts i enlighet med samtliga bestämmelser, på ett korrekt sätt, på utsatt tid och med iakttagande av skyddet för unionens finansiella intressen’”. Enligt tribunalen kan tillhandahållandet av egna medel nämligen inte berättigas av skyldigheten att iaktta de tidsfrister som föreskrivs i artikel 6 i förordning nr 1150/2000, vars åsidosättande inte medför någon betalning, inte ens av dröjsmålsränta.

81 För det andra fann tribunalen, i punkterna 89–92 i den överklagade domen, att tidsfristerna för att ange anspråken i B-räkenskaperna under alla omständigheter, enligt artikel 6.3 b i förordning nr 1150/2000, inte ska beräknas från det datum då de aktuella anspråken borde ha fastställts, i enlighet med artikel 2 i denna förordning, utan från det datum då dessa anspråk faktiskt fastställdes. Detta villkor är uppfyllt i förevarande fall.

82 För att bedöma huruvida dessa skäl är välgrundade mot bakgrund av parternas argument erinrar domstolen först om vilka bevisregler som är tillämpliga på en talan grundad på obehörig vinst för unionen.

83 Enligt domstolens praxis krävs det för att väcka en sådan talan med stöd av artiklarna 268 och 340 andra stycket FEUF att sökanden styrker att svaranden gjort en vinst utan giltig rättslig grund och att sökanden gjort en härmed sammanhängande förlust (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 december 2008, Masdar (UK)/kommissionen, C-47/07 P, EU:C:2008:726, punkt 49, och dom av den 9 juli 2020, Republiken Tjeckien/kommissionen, C-575/18 P, EU:C:2020:530, punkt 82).

84 Vid prövningen av en sådan talan, som väckts av en medlemsstat som har ställt unionens medel motsvarande ett visst belopp till kommissionens förfogande med förbehåll för att denna institutions ståndpunkt är välgrundad, ankommer det på tribunalen att bedöma, bland annat, huruvida den sökande medlemsstatens förlust, som består i att den ställt detta belopp till kommissionens förfogande, och kommissionens motsvarande vinst är berättigade av de skyldigheter som åligger nämnda medlemsstat enligt unionsrätten avseende unionens egna medel, eller huruvida förlusten respektive vinsten tvärtom saknar sådant berättigande (se, för ett liknande resonemang, dom av den 9 juli 2020, Republiken Tjeckien/kommissionen, C-575/18 P, EU:C:2020:530, punkt 83).

85 I detta sammanhang ankommer det således på den sökande medlemsstaten att visa att den enligt de unionsbestämmelser som reglerar systemet för egna medel inte är skyldig att ställa det belopp av egna medel som är föremål för tvisten till kommissionens förfogande och att den har uppfyllt sina skyldigheter i detta avseende.

86 I motsats till vad Republiken Tjeckien har antytt genom att kritisera kommissionen för att ha ändrat ståndpunkt flera gånger mellan det administrativa förfarandet och domstolsförfarandet i förevarande mål, följer det även av det ovan anförda att föremålet för en talan grundad på obehörig vinst för unionen som väckts under de förutsättningar som anges i punkt 84 ovan inte kan begränsas till att motbevisa den ståndpunkt kommissionen hade innan talan väcktes. Denna institution får i egenskap av svarande anföra nya argument i syfte att bestrida den sökande medlemsstatens ståndpunkt.

87 Härefter erinrar tribunalen om vad som utmärker systemet för unionens egna medel, såsom de utmärkande dragen har sammanfattats av domstolen i dess praxis.

88 I detta avseende är förvaltningen av detta system, enligt det rådande rättsläget i unionsrätten, anförtrodd åt medlemsstaterna och är enbart deras ansvar (dom av den 9 juli 2020, Republiken Tjeckien/kommissionen, C-575/18 P, EU:C:2020:530, punkt 62, och dom av den 8 mars 2022, kommissionen/Förenade kungariket (Bekämpning av bedrägerier i form av undervärdering), C-213/19, EU:C:2022:167, punkt 345).

89 Det följer av artikel 8.1 i beslut 2000/597 och beslut 2007/436 att unionens egna medel i den mening som avses i artikel 2.1 a och b i beslut 2000/597 respektive i artikel 2.1 a i beslut 2007/436 ska uppbäras av medlemsstaterna och att dessa är skyldiga att ställa dessa medel till kommissionens förfogande (se, för ett liknande resonemang, dom av den 8 juli 2010, kommissionen/Italien, C-334/08, EU:C:2010:414, punkt 34, och dom av den 8 mars 2022, kommissionen/Förenade kungariket (Bekämpning av bedrägerier i form av undervärdering), C-213/19, EU:C:2022:167, punkt 340 och där angiven rättspraxis).

90 I detta syfte är medlemsstaterna, enligt artikel 2.1 i förordning nr 1150/2000, skyldiga att fastställa unionens anspråk på egna medel så snart som villkoren i tullföreskrifterna är uppfyllda ”i fråga om bokföring av anspråksbeloppet och underrättelse till den betalningsskyldige om beloppet”. Medlemsstaterna är följaktligen skyldiga att redovisa de anspråk som fastställts i enlighet med artikel 2 i förordning nr 1150/2000 i räkenskaperna för unionens egna medel enligt de villkor som anges i artikel 6 i förordningen. Enligt artikel 6.3 b i samma förordning ska ett fastställt anspråk som ännu inte har uppburits och för vilken säkerhet inte har ställts anges i separata räkenskaper, kallade B-räkenskaperna (se, för ett liknande resonemang, dom av den 9 juli 2020, Republiken Tjeckien/kommissionen, C-575/18 P, EU:C:2020:530, punkt 57 och där angiven rättspraxis, och dom av den 8 mars 2022, kommissionen/Förenade kungariket (Bekämpning av bedrägerier i form av undervärdering), C-213/19, EU:C:2022:167, punkt 341).

91 Medlemsstaterna ska därefter ställa unionens egna medel till kommissionens förfogande enligt de villkor som anges i artiklarna 9–11 i förordning nr 1150/2000. Detta ska ske genom att medlen inom de föreskrivna fristerna krediteras det konto som för detta ändamål har öppnats i kommissionens namn. Enligt artikel 11.1 i förordningen medför varje försening av krediteringen på detta konto att den berörda medlemsstaten ska betala dröjsmålsränta (dom av den 9 juli 2020, Republiken Tjeckien/kommissionen, C-575/18 P, EU:C:2020:530, punkt 58, och dom av den 8 mars 2022, kommissionen/Förenade kungariket (Bekämpning av bedrägerier i form av undervärdering), C-213/19, EU:C:2022:167, punkt 342).

92 Enligt artikel 17.1 och 17.2 i förordning nr 1150/2000 ska medlemsstaterna dessutom vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att de belopp som motsvarar de enligt artikel 2 i förordningen fastställda anspråken ställs till kommissionens förfogande. Medlemsstaterna befrias från denna skyldighet endast om uppbörden inte har kunnat verkställas på grund av force majeure eller om uppbörden visar sig vara omöjlig på grund av skäl som inte kan tillskrivas medlemsstaterna. De belopp som förklarats eller bedömts vara omöjliga att uppbära ska slutgiltigt avföras från de särskilda räkenskaper som avses i artikel 6.3 b i förordning nr 1150/2000 (se, för ett liknande resonemang, dom av 9 juli 2020, Republiken Tjeckien/kommissionen, C-575/18 P, EU:C:2020:530, punkt 60).

93 Det är mot bakgrund av dessa regler som domstolen ska pröva denna grund.

94 För detta ändamål ska det för det första fastställas när tidsfristen för att ange anspråken i B-räkenskaperna enligt artikel 6.3 i förordning nr 1150/2000 börjar löpa.

95 I denna bestämmelse föreskrivs att ”anspråk som fastställs enligt artikel 2” i denna förordning ska redovisas i räkenskaperna över egna medel ”senast den första arbetsdagen efter den nittonde dagen i den andra månad som följer efter den månad under vilket anspråket fastställdes”, varvid det preciseras att denna frist gäller för angivande av anspråken både i A-räkenskaperna och i B-räkenskaperna.

96 Vid första anblick skulle, såsom bland annat Republiken Tjeckien har gjort gällande, användningen av dåtid visserligen kunna förstås så, att den tidsfrist som avses i artikel 6.3 i förordning nr 1150/2000 börjar löpa den dag då anspråken faktiskt fastställdes, även om de har fastställts för sent, och detta oberoende av vid vilken tidpunkt de borde ha fastställts.

97 Genom att föreskriva att de ”anspråk som fastställs enligt artikel 2 [i förordning nr 1150/2000]” måste anges i räkenskaperna över egna medel, skapar ordalydelsen i artikel 6.3 i förordningen ett oskiljaktigt samband mellan angivandet av anspråken i räkenskaperna och det tidigare fastställandet av anspråken, vilket domstolen dessutom har slagit fast i sin praxis (se, för ett liknande resonemang, dom av den 20 mars 1986, kommissionen/Tyskland, 303/84, EU:C:1986:140, punkt 11, och dom av den 9 juli 2020, Republiken Tjeckien/kommissionen, C-575/18 P, EU:C:2020:530, punkt 59).

98 Tidsfristen för att ange fastställda anspråk i räkenskaperna över egna medel ska således bedömas mot bakgrund av den skyldighet att fastställa anspråken som föreskrivs i artikel 2 i förordning nr 1150/2000. Angivandet av anspråk i räkenskaperna förutsätter därför att dessa fastställs i enlighet med denna artikel 2, vilket måste ske på utsatt tid (se, analogt, dom av den 5 oktober 2006, kommissionen/Nederländerna, C-312/04, EU:C:2006:643, punkterna 58–62), det vill säga så snart som villkoren i tullföreskrifterna är uppfyllda i fråga om bokföring av anspråksbeloppet och underrättelse till den betalningsskyldige om beloppet.

99 Eftersom sistnämnda bestämmelse således på ett abstrakt och objektivt sätt anger under vilka förutsättningar skyldigheten att fastställa unionens anspråk på egna medel uppkommer, kan det inte, såsom Republiken Polen har gjort, göras gällande att kommissionen godtyckligt fastställer vid vilken tidpunkt anspråken ska fastställas.

100 I motsats till vad tribunalen slog fast i punkt 90 i den överklagade domen ska iakttagandet av den tidsfrist inom vilken anspråken ska anges i räkenskaperna över egna medel enligt artikel 6.3 i förordning nr 1150/2000 följaktligen bedömas från och med den dag då anspråken ska eller skulle ha fastställts enligt artikel 2 i denna förordning.

101 Denna slutsats stöds av medlemsstaternas ansvar för förvaltningen av systemet för egna medel, vilket, såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 94 i sitt förslag till avgörande, kräver att dessa medlemsstaters skyldigheter vad gäller fastställandet av anspråken, angivandet av dem i räkenskaperna över egna medel och tillhandahållandet av dem tolkas restriktivt.

102 Den gör sig än mer gällande, eftersom en motsatt tolkning av artikel 6.3 i förordning nr 1150/2000 skulle göra det möjligt för medlemsstaterna att på ett otillbörligt sätt skjuta upp fastställandet av anspråken och därefter angivandet av dem i räkenskaperna över egna medel och tillhandahållandet av dem, med risk för att på så sätt främja uppkomsten av omständigheter som gör återbetalningen av dem omöjlig.

103 För det andra har domstolen redan slagit fast att möjligheten för medlemsstaterna att, enligt artikel 17.2 i förordning nr 1150/2000, befrias från sin skyldighet att ställa belopp som motsvarar fastställda anspråk till kommissionens förfogande inte bara förutsätter att de villkor som anges i denna bestämmelse är uppfyllda, utan även att anspråken har angetts i B-räkenskaperna på ett korrekt sätt, det vill säga att det har gjorts i enlighet med unionsrätten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 8 juli 2010, kommissionen/Italien, C-334/08, EU:C:2010:414, punkterna 65 och 69).

104 Det är förvisso riktigt, såsom samtliga medlemsstater som deltar i förevarande förfarande har gjort gällande, att det mål som avgjordes genom domen av den 8 juli 2010, kommissionen/Italien (C-334/08, EU:C:2010:414), avsåg andra faktiska omständigheter än de som är aktuella i förevarande mål. Det finns emellertid inte något i den domen som tyder på att domstolen hade för avsikt att begränsa räckvidden av kravet på att anspråken ska anges på ett korrekt sätt i B-räkenskaperna till enbart de faktiska omständigheter som förelåg i det målet.

105 I enlighet med den rättspraxis som det hänvisas till i punkt 103 ovan och med beaktande av de skäl som anges i punkterna 101 och 102 ovan, finner domstolen, i likhet med kommissionen, att en medlemsstat inte kan befrias från skyldigheten att ställa belopp motsvarande anspråk som inte på ett korrekt sätt har angetts i B-räkenskaperna till kommissionens förfogande inom den tidsfrist som föreskrivs i artikel 6.3 b i förordning nr 1150/2000, jämförd med artikel 2 i samma förordning, på grund av att dessa anspråk fastställts för sent.

106 När en medlemsstat, i samband med en talan som grundar sig på obehörig vinst under de omständigheter som anges i punkterna 83–85 ovan, åberopar den befrielse från skyldigheten att ställa egna medel till kommissionens förfogande som föreskrivs i artikel 17.2 i förordning nr 1150/2000, måste denna medlemsstat följaktligen visa att de aktuella anspråken har fastställts och angetts i B-räkenskaperna på korrekt sätt, inbegripet att relevanta tidsfrister har iakttagits. Om medlemsstaten inte visar detta kan den inte åtnjuta sådan befrielse och ska följaktligen tillhandahålla egna medel. Tillhandahållandet kan i ett sådant fall inte utgöra en vinst utan giltig rättslig grund för unionen.

107 Av detta följer att tribunalen gjorde en felaktig bedömning när den, i punkterna 87 och 88 i den överklagade domen, slog fast att det inte ankom på Republiken Tjeckien att styrka att transaktionerna avseende egna medel hade genomförts på ett korrekt sätt.

108 Mot bakgrund av det ovan anförda ska talan bifallas såvitt avser den första grundens två delar.

Den andra grunden

Parternas argument

109 Kommissionen har som andra grund för överklagandet gjort gällande att tribunalen i punkterna 94–126 i den överklagade domen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning vid tolkningen av artikel 2.1 och artikel 17.1 i förordning nr 1150/2000, jämförda med artikel 217.1 i tullkodexen och artikel 325 FEUF. Kommissionen anser att tribunalen felaktigt slog fast att Republiken Tjeckien kunde invänta Olafs officiella meddelande om den bevisning som samlats in under kontrollbesöket, trots att företrädaren för den tjeckiska tullmyndigheten hade rätt att begära och ta emot den bevisning som samlats in från Olaf så snart kontrollbesöket hade avslutats. Enligt kommissionen var Republiken Tjeckien tvärtom skyldig att direkt efter det att kontrollbesöket hade avslutats vända sig till Olaf och begära att få ta del av den bevisning som samlats in under detta uppdrag, vilket skulle ha gjort det möjligt för denna medlemsstat att fastställa unionens anspråk på egna medel under de dagar som följde avslutandet.

110 Kommissionen har för det första åberopat artikel 2.1 jämförd med artikel 17.1 i förordning nr 1150/2000 samt artikel 217.1 i tullkodexen.

111 Kommissionen har hävdat att det ankommer på medlemsstaterna att så snart som möjligt vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa en effektiv och fullständig uppbörd av tullar. Fastställandet av anspråket på egna medel ska enligt artikel 2.1 i förordning nr 1150/2000 fastställas ”så snart som villkoren i tullföreskrifterna uppfyllts i fråga om bokföring av anspråksbeloppet och underrättelse till den betalningsskyldige om beloppet”. I enlighet med artikel 217.1 i tullkodexen ska tullmyndigheterna således fastställa de tullar som följer av en tullskuld så snart de har tillgång till de uppgifter som är nödvändiga för detta ändamål och har möjlighet att beräkna tullbeloppet och fastställa vem som är gäldenär. Eftersom medlemsstaterna är ansvariga för att fastställa tullskulden och anspråken på egna medel ska de vidta alla nödvändiga åtgärder i enlighet med artikel 17.1 i förordning nr 1150/2000 för att säkerställa att det belopp som motsvarar de enligt artikel 2 fastställda anspråken tillhandahålls kommissionen enligt denna förordning.

112 Kommissionen har medgett att en medlemsstat, för att kunna fastställa tullskulden, får samarbeta med Olaf, samtidigt som den har understrukit att inrättandet av och utredningsbefogenheterna för Olaf, såsom framgår av skäl 3 i förordning nr 1073/1999, inte påverkar den aktuella fördelningen och jämvikten mellan ansvaret på nationell nivå och unionsnivå. Det framgår således av artikel 1.2 i denna förordning att Olaf endast har en stödjande roll och endast kan utfärda icke-bindande rekommendationer riktade till unionens myndigheter och nationella myndigheter.

113 Under dessa omständigheter anser kommissionen att genomförandet av en utredning som utförs av Olaf inte kan befria medlemsstaterna från skyldigheten att vidta de nödvändiga åtgärder som föreskrivs i unionsrätten och att Olafs bistånd inte kan befria dem från deras omsorgsplikt vid uppbörden av tullar. I förevarande fall var Republiken Tjeckien således, parallellt med kontrollbesöket och oberoende av detta, skyldig att vidta nödvändiga åtgärder för att fastställa tullskulden. Såsom tribunalen konstaterade i punkt 119 i den överklagade domen hade företrädaren för den tjeckiska tullmyndigheten, så snart vederbörande avslutat detta uppdrag, kunnat begära och från Olaf erhålla den bevisning som bifogats protokollet av den 15 november 2007 och överlämna den till de behöriga tjeckiska myndigheterna, varvid det kunde antas att dessa uppgifter var tillräckliga för att fastställa Baides tullskuld. Republiken Tjeckien hade för övrigt tillräckliga uppgifter redan innan det att kontrollbesöket hade avslutats.

114 En sådan slutsats gör sig än mer gällande med hänsyn till medlemsstaternas ansvar för egna medel. Tribunalens synsätt gör det tvärtom möjligt för en medlemsstat att visa prov på passivitet och oaktsamhet enbart av det skälet att Olaf åtagit sig att till medlemsstaten överlämna den bevisning som samlats in under ett kontrollbesök.

115 Kravet på skyndsamhet vid fastställandet av tullskulden stöds vidare av artikel 45.1 i förordning nr 515/97. Detta krav gör det möjligt att säkerställa att artikel 20.2 b i förordningen och, i synnerhet, att deltagandet av experter som medlemsstaterna skickar till utredningar som Olaf genomför i andra länder får ändamålsenlig verkan.

116 Kommissionen har för det andra gjort gällande att tribunalen även åsidosatte artikel 325 FEUF. Denna bestämmelse ålägger medlemsstaterna en ovillkorlig skyldighet, vad gäller det resultat som ska uppnås, att vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa en effektiv och fullständig uppbörd av tullar och ger dem endast möjlighet att välja vilka åtgärder som ska vidtas, med iakttagande av principerna om proportionalitet, likvärdighet och effektivitet. Kommissionen anser således att Republiken Tjeckien, enligt nämnda bestämmelse, var skyldig att fastställa tullskulden senast under dagarna efter det att inspektionsuppdraget avslutats.

117 Kommissionen har dragit slutsatsen att tullskulden har fastställts för sent, vilket innebär att de belopp som motsvarar denna skuld inte har angetts på ett korrekt sätt i B-räkenskaperna. Genom att fastställa tullskulden för sent orsakade Republiken Tjeckien själv uppfyllelsen av villkoren för tillämpning av artikel 6.3 b i förordning nr 1150/2000, varför tribunalen inte utan att begå något fel kunde slå fast att artikel 17.2 i förordningen var tillämplig.

118 Republiken Tjeckien har genmält att den andra grunden inte kan tas upp till prövning. För det första har de argument som framförts i fotnot nr 55 i överklagandet, enligt vilka Republiken Tjeckien förfogade över tillräckliga uppgifter för att kunna fastställa de antidumpningstullar som Baide var skyldigt att betala innan denna medlemsstat deltog i kontrollbesöket, inget samband med föremålet för denna grund. Argumenten är också nya i det att kommissionen vid tribunalen inte påstod att Republiken Tjeckien förfogade över tillräckliga uppgifter för att kunna göra ett sådant fastställande innan kontrollbesöket avslutades. För det andra anfördes argumentet avseende det påstådda åsidosättandet av artikel 325 FEUF för första gången i överklagandet. För det tredje avser den andra grunden, som formellt är riktad mot punkterna 94–126 i den överklagade domen, i själva verket endast punkterna 122–125 i den domen.

119 Republiken Tjeckien anser under alla omständigheter att överklagandet inte heller kan vinna bifall såvitt avser den andra grunden, eftersom Republiken Tjeckien hade fog för att invänta att Olaf överlämnade sin rapport.

120 För det första kan varken den omständigheten att kommissionen saknar beslutsbefogenheter i fråga om egna medel eller den icke-bindande karaktären hos Olafs rekommendationer påverka den omständigheten att medlemsstaternas effektiva samarbete med kommissionen och Olaf i vissa fall är en nödvändig förutsättning för att medlemsstaterna ska kunna fastställa anspråken på egna medel och uppbära dem.

121 För det andra framgår det av tribunalens fastställande av de faktiska omständigheterna att tullarna för den omtvistade importen endast kunde fastställas på grundval av den bevisning som erhållits inom ramen för kontrollbesöket. Olaf, som åtagit sig att meddela Republiken Tjeckien dessa uppgifter, gjorde detta för sent, nämligen den 9 juli 2008, i strid med sitt åtagande. Republiken Tjeckien anser att den hade berättigade förväntningar på att Olaf skulle fullgöra sitt åtagande, i enlighet med principen om lojalt samarbete i artikel 4.3 FEU.

122 För det tredje försöker kommissionen överföra ansvaret för sin egen försening, kopplad till Olafs sena överlämnande av bevisningen, på Republiken Tjeckien.

123 Enligt Republiken Tjeckien gjorde sig tribunalen således inte skyldig till felaktig rättstillämpning när den, i punkterna 123 och 126 i den överklagade domen, slog fast att denna medlemsstat, under omständigheterna i förevarande mål, inte kunde klandras för att inte ha begärt att Olaf skulle lägga fram bevisningen så snart inspektionsuppdraget hade avslutats.

124 I den mån kommissionen har bestridit att Republiken Tjeckien, såsom tribunalen slog fast i punkt 124 i den överklagade domen, kunde anse det nödvändigt att avvakta Olafs analys och kontroll av bevisningen, har denna medlemsstat under alla omständigheter påpekat att det i de tillämpliga bestämmelserna just föreskrivs att bevis som samlats in inom ramen för en utredning som genomförs av Olaf ska analyseras, bedömas och sedan överlämnas till medlemsstaterna i form av kontrollrapporter och utredningsrapporter. Det följer dessutom av artikel 9.2 i förordning nr 1073/1999, jämförd med skäl 16 i samma förordning, att Olafs rapport har ett väsentligt bevisvärde. Olaf är bäst lämpad att analysera och bedöma bevisningen, såsom tribunalen

påpekade i punkt 124 i den överklagade domen, och i än högre grad när denna bevisning har erhållits inom ramen för ett kontrollbesök i ett tredjeland och kan få återverkningar på ett stort antal medlemsstater.

125 Republiken Tjeckien har tillagt att Olaf har möjlighet att överlämna relevant bevisning till medlemsstaterna innan kontrollrapporten antas, i enlighet med artikel 10 i förordning nr 1073/1999, jämförd med artikel 17.2 i förordning nr 515/97. Olaf, som dock visste att Republiken Tjeckien behövde den insamlade bevisningen, kunde ha utnyttjat denna möjlighet, med beaktande av den betydande förseningen av kontrollrapporten.

126 Konungariket Belgien och Republiken Polen har i huvudsak anslutit sig till Republiken Tjeckiens ståndpunkt.

127 Konungariket Belgien har tillagt att kommissionens argumentation, som grundar sig på medlemsstaternas ansvar, innebär att Republiken Tjeckien ensam får bära de negativa finansiella följderna av en försening som kan tillskrivas Olaf. Dessutom kan kommissionen inte vinna framgång med sitt argument avseende den ändamålsenliga verkan av artikel 20.1 och 20.2 i förordning nr 515/97. Slutligen kan artikel 325 FEUF inte tolkas så, att den ålägger medlemsstaterna ytterligare skyldigheter utöver dem som föreskrivs i förordning nr 1150/2000 under omständigheterna i förevarande mål.

128 Republiken Polen har understrukit att Republiken Tjeckien inte kan anses ha åsidosatt artikel 325 FEUF, eftersom den har gjort tillräckliga ansträngningar för att fastställa den aktuella tullskulden.

Domstolens bedömning

– *Upptagande till prövning*

129 Om en part tilläts att vid domstolen åberopa en ny grund som denne inte har åberopat vid tribunalen, skulle detta enligt fast rättspraxis innebära att vederbörande vid domstolen, vilken har en begränsad behörighet i mål om överklagande, kunde anhängiggöra en mer omfattande tvist än den som tribunalen har prövat. Domstolens behörighet i samband med överklagandet är begränsad till en bedömning av den valda rättsliga lösningen på de grunder som diskuterats vid den första domstolen (dom av den 1 juni 1994, kommissionen/Brazzelli Lualdi m.fl., C-136/92 P, EU:C:1994:211, punkt 59, och dom av den 26 februari 2020, Europeiska utrikestjänsten/Alba Aguilera m.fl., C-427/18 P, EU:C:2020:109, punkt 45).

130 Domstolen har dock vid upprepade tillfällen slagit fast att en klagande till stöd för sitt överklagande till domstolen får åberopa grunder som följer av den överklagade domen och som syftar till att bestrida domens rättsliga grund (se, för ett liknande resonemang, dom av den 29 november 2007, Stadtwerke Schwäbisch Hall m.fl./kommissionen, C-176/06 P, EU:C:2007:730, punkt 17, och dom av den 26 februari 2020, Europeiska utrikestjänsten/Alba Aguilera m.fl., C-427/18 P, EU:C:2020:109, punkt 54).

131 För det första, även om fotnot 55 i överklagandet skulle förstås, såsom Republiken Tjeckien förstått den, som ett påstående om att denna medlemsstat redan innan kontrollbesöket avslutades hade tillräckligt med uppgifter för att fastställa de aktuella anspråken, har inget sådant påstående återgetts i själva texten avseende den andra grunden. Förekomsten av denna fotnot kan således inte påverka frågan huruvida den andra grunden kan tas upp till prövning.

132 För det andra, även om det är riktigt att kommissionen inte åberopade artikel 325 FEUF vid tribunalen, är det inte desto mindre så, att det argument som grundar sig på denna bestämmelse syftar till att visa att tribunalen har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning. Detta argument kan således tas upp till prövning.

133 För det tredje har den tvetydiga identifieringen av de punkter som bestrids genom den andra grunden, om denna identifiering antas vara styrkt, inte på något sätt hindrat Republiken Tjeckien från att förstå innehållet i denna grund, vilket klart framgår av kommissionens inlagor, och att framföra sina försvarsargument.

134 Den andra grunden kan således tas upp till prövning.

– *Prövning i sak*

135 Genom den andra grunden har kommissionen i huvudsak bestridit tribunalens bedömning i punkterna 94–126 i den överklagade domen, avseende det datum då Republiken Tjeckien skulle ha fastställt de antidumpningstullar som Baide var skyldigt att betala i samband med de omtvistade importerna.

136 I dessa punkter fann tribunalen att Republiken Tjeckien inte var skyldig att fastställa dessa tullar redan under dagarna efter det att kontrollbesöket hade avslutats och att den hade berättigade skäl att invänta överlämnandet av Olafs rapport, till vilken den bevisning som hade samlats in under kontrollen hade bifogats.

137 Tribunalen fann närmare bestämt, i punkterna 119 och 121 i den överklagade domen, att den företrädare som hade deltagit i kontrollbesöket var behörig att begära och från Olaf erhålla den bevisning som bifogats protokollet av den 15 november 2007 och att överlämna den till de behöriga tjeckiska myndigheterna för att dessa skulle använda den som bevisning mot Baide, även om Olaf måste kontrollera denna bevisning innan den överlämnade den. I punkterna 122–124 i den överklagade domen konstaterade tribunalen emellertid att Olaf hade åtagit sig att överlämna denna bevisning till Republiken Tjeckien redan i början av år 2008 men dröjde med att överlämna sin rapport till vilken bevisningen bifogats. Under dessa omständigheter kunde Republiken Tjeckien enligt tribunalen inte klandras för att ha inväntat Olafs rapport eller för att inte ha begärt bevisuppgifter så snart kontrollbesöket hade avslutats. Mot bakgrund av dessa omständigheter drog tribunalen, i punkt 125 i den överklagade domen, slutsatsen att Republiken Tjeckien hade styrkt att den inte hade tillgång till den bevisning som var nödvändig för att fastställa den antidumpningstull som Baide var skyldigt att betala på de omtvistade importerna så snart kontrollbesöket hade avslutats.

138 Såsom framgår av den rättspraxis som det hänvisas till i punkt 88 ovan ankommer det, enligt det rådande rättsläget i unionsrätten, på medlemsstaterna att administrera systemet för unionens egna medel och det är endast medlemsstaterna som ansvarar för denna administration.

139 När det finns ett direkt samband mellan uppbörden av inkomster från tullar och ställandet av motsvarande medel till kommissionens förfogande, ankommer det dessutom på medlemsstaterna, i enlighet med deras skyldigheter enligt artikel 325.1 FEUF att skydda unionens finansiella intressen mot bedrägerier och all annan olaglig verksamhet som riktar sig mot dessa intressen, att vidta nödvändiga åtgärder för att garantera en fullständig och effektiv uppbörd av

dessa tullar och följaktligen av dessa medel (dom av den 8 mars 2022, kommissionen/Förenade kungariket (Bekämpning av bedrägerier i form av undervärdering), C-213/19, EU:C:2022:167, punkt 346 och där angiven rättspraxis).

140 Enligt artikel 2.1 i förordning nr 1150/2000 ankommer det på medlemsstaterna att, vid utövandet av detta ansvar, fastställa unionens anspråk på egna medel så snart som villkoren i tullföreskrifterna uppfyllts ”i fråga om bokföring av anspråksbeloppet och underrättelse till den betalningsskyldige om beloppet”. Medlemsstaternas skyldighet att fastställa unionens anspråk på egna medel uppkommer således så snart dessa villkor är uppfyllda, utan att det är nödvändigt att bokföringen faktiskt har ägt rum. Som framgår av artiklarna 217 och 218 i tullkodexen är dessa villkor uppfyllda när tullmyndigheterna har tillgång till nödvändiga fakta och följaktligen kan beräkna det tullbelopp som följer av en tullskuld samt kan fastställa gäldenären (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 november 2005, kommissionen/Danmark, C-392/02, EU:C:2005:683, punkterna 57–59).

141 I förevarande fall framgår det av de faktiska omständigheter som tribunalen fastställde i punkterna 1, 99, 178 och 183 i den överklagade domen, vilka inte har bestridits vid domstolen och som det inte ankommer på domstolen att kontrollera i avsaknad av varje påstående om missuppfattning, för det första, att Republiken Tjeckien, långt före kontrollbesöket, var medveten om att det förekom bedräglig import från Laos som fördes in på Republiken Tjeckiens territorium av Baide, för det andra, att denna medlemsstat före detta uppdrag hade överlämnat förteckningen över de omtvistade importerna, vars ursprung skulle kontrolleras, till Olaf och, för det tredje, att en företrädare för den tjeckiska tullmyndigheten deltog i nämnda uppdrag och undertecknade protokollet av den 15 november 2007 när kontrollbesöket hade avslutats.

142 Det framgår även av tribunalens fastställande av de faktiska omständigheterna i punkterna 2, 122 och 124 i den överklagade domen att Olaf, när kontrollbesöket avslutades, åtog sig att till Republiken Tjeckien överlämna den bevisning som hade samlats in under kontrollen redan i början av år 2008 men att Olaf inte överlämnade sin rapport, till vilken denna bevisning hade bifogats, förrän den 9 juli 2008, medan Republiken Tjeckien ansåg att det var nödvändigt att invänta att bevisningen hade analyserats och kontrollerats av Olaf innan den kunde användas inom ramen för ett förfarande för efterbeskattning.

143 Mot bakgrund av dessa omständigheter kunde tribunalen inte, utan att göra sig skyldig till felaktig rättstillämpning, i punkterna 124–126 i den överklagade domen, slå fast att Republiken Tjeckien kunde invänta överlämnandet av Olafs rapport tillsammans med bevisningen, utan att begära att dessa uppgifter, i förekommande fall, skulle överlämnas innan rapporten färdigställdes, och att denna medlemsstat inte hade åsidosatt sina skyldigheter inom ramen för förvaltningen av systemet för unionens egna medel genom att inte fastställa de aktuella anspråken under dagarna efter det att kontrollbesöket hade avslutats.

144 Med hänsyn till det ansvar som åligger en medlemsstat inom ramen för förvaltningen av systemet för egna medel och inom ramen för skyddet av unionens finansiella intressen, kan medlemsstaten nämligen inte nöja sig med att under flera månader vänta på att Olaf ska överlämna sin slutrapport tillsammans med bevisningen, utan att någon gång begära att denna bevisning överlämnas i ett tidigare skede, när den har fått kännedom om en allvarlig risk för bedrägerier avseende de identifierade importerna och denna risk har kontrollerats och bekräftats i samband med en extern utredning som Olaf genomfört i ett tredjeland i närvaro av en företrädare för denna

medlemsstat. Med hänsyn till detta ansvar ankommer det tvärtom på nämnda medlemsstat att vidta alla lämpliga åtgärder som gör det möjligt för den att samla in den bevisning som är nödvändig för att fastställa den aktuella tullen.

145 Inget av de försvarsargument som framförts föranleder någon annan bedömning.

146 Vad för det första gäller argumentet att Olaf dröjde med att överlämna sin rapport och bevisningen, konstaterar domstolen att den omständigheten att Olaf genomför en extern utredning i ett tredjeland inte befriar medlemsstaterna från det ansvar som de, enligt det rådande rättsläget i unionsrätten, har för förvaltningen av systemet för unionens egna medel.

147 Med beaktande av skäl 3 i förordning nr 1073/1999 kan genomförandet av en utredning inte ändra fördelningen av och balansen mellan ansvaret på nationell nivå och på unionsnivå. Olaf har, såsom framgår av artikel 1.2 i denna förordning, till uppgift att stödja och samordna de åtgärder som syftar till att skydda unionens finansiella intressen mot bedrägerier. De rapporter som Olaf upprättar efter en genomförd utredning ska, enligt artikel 9.1 i förordningen, ”bland annat … omfatta de omständigheter som konstaterats, uppgifter om eventuell ekonomisk skada samt utredningens slutsatser, inklusive rekommendationer från [Olafs] direktör om lämplig uppföljning”. Det ankommer således på medlemsstaterna att besluta om vilka åtgärder som ska vidtas med anledning av en sådan rapport, när de fullgör sina skyldigheter enligt unionsrätten.

148 Dessutom föreskrivs det i artikel 10.1 i förordning nr 1073/1999 att Olaf ”när som helst till de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna [får] överlämna uppgifter som har inhämtats i samband med externa utredningar”. Med hänsyn till användningen av verbet ”få”, som visar att Olaf i detta avseende har ett utrymme för skönsmässig bedömning, kan inte av denna bestämmelse slutsatsen dras att Olafs underlåtenhet att överlämna bevisningen innan dess rapport färdigställdes befriar den berörda medlemsstaten från dess ansvar för förvaltningen av systemet för egna medel.

149 För det andra kan den skyldighet att samarbeta lojalt som åligger Olaf inte leda till att den fördelning av uppgifter och ansvar som föreskrivs för genomförandet av förordning nr 1073/1999 ändras (se, analogt, beslut av domstolens ordförande av den 19 april 2005, Tillack/kommissionen, C-521/04 P(R), EU:C:2005:240, punkt 33), eller till att medlemsstaterna befrias från deras ansvar för förvaltningen av systemet för unionens egna medel.

150 Enligt principen om lojalt samarbete, som stadfästs i artikel 4.3 FEU, är medlemsstaterna, som själva omfattas av principen, skyldiga att vidta alla lämpliga åtgärder för att säkerställa unionsrättens tillämplighet och verkan (se, för ett liknande resonemang, dom av den 8 mars 2022, kommissionen/Förenade kungariket (Bekämpning av bedrägerier i form av undervärdering), C-213/19, EU:C:2022:167, punkt 584 och där angiven rättspraxis).

151 Mot bakgrund av det ovan anförda ska överklagandet bifallas såvitt avser den andra grunden.

152 Den överklagade domen ska således upphävas i den del Republiken Tjeckiens talan bifölls, i punkt 1 i domslutet, i den del den avser att kommissionen ska återbetala ett belopp om 17 828 399,66 CZK (ungefär 700 000 euro), som betalats som unionens egna medel.

Talan vid tribunalen

153 Enligt artikel 61 första stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol kan domstolen, om den upphäver tribunalens avgörande, själv slutligt avgöra målet, om detta är färdigt för avgörande.

154 I förevarande fall grundar sig Republiken Tjeckiens talan vid tribunalen på argument som varit föremål för ett kontradiktoriskt förfarande vid tribunalen och vars prövning inte kräver någon ytterligare åtgärd för processledning eller bevisupptagning (se, analogt, dom av den 8 september 2020, kommissionen och rådet/Carreras Sequeros m.fl., C-119/19 P och C-126/19 P, EU:C:2020:676, s. 130). Eftersom målet är färdigt för avgörande anser domstolen att det är lämpligt att den slutligt avgör målet.

155 Det framgår av punkt 152 ovan att den överklagade domen upphävs endast i den del Republiken Tjeckiens talan bifölls, i punkt 1 i domslutet, i den del den avser att kommissionen ska återbetala ett belopp om 17 828 399,66 CZK (ungefär 700 000 euro) (nedan kallat det omtvistade beloppet).

156 Punkt 2 i domslutet i den överklagade domen, varigenom tribunalen ogillade Republiken Tjeckiens talan i övrigt, har däremot inte överklagats, och äger således rättskraft, trots att domen delvis har upphävts (se, för ett liknande resonemang, dom av den 4 mars 2021, kommissionen/Fútbol Club Barcelona, C-362/19 P, EU:C:2021:169, punkterna 109–111).

157 Det är alltså endast i den del talan i mål T-151/20 avser återbetalning av det omtvistade beloppet som den består.

158 Republiken Tjeckien har till stöd för sin talan i huvudsak gjort gällande att den inte är skyldig att betala detta belopp, eftersom den inte kunnat vidta nödvändiga åtgärder för indrivning av detta förrän efter det att Olafs rapport lämnats. Republiken Tjeckien anser sig böra befrias från skyldigheten att ställa egna medel till förfogande enligt artikel 17.2 i förordning nr 1150/2000, eftersom det är omöjligt att uppbära tullskulden efter det att Baide, från och med maj 2008, upphört med sin verksamhet i Tjeckien.

159 Såsom det har erinrats om i punkterna 100, 103 och 105 ovan kan en medlemsstat emellertid inte befrias från skyldigheten att ställa belopp till kommissionens förfogande, motsvarande anspråk som inte på ett korrekt sätt har angetts i B-räkenskaperna, inom den tidsfrist som föreskrivs i artikel 6.3 b i förordning nr 1150/2000, jämförd med artikel 2 i samma förordning, när dessa anspråk har fastställts för sent. Det framgår av punkterna 141–144 ovan att Republiken Tjeckien, genom att, under de särskilda omständigheterna i förevarande mål, ha underlåtit att vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att anspråken fastställs så snart som möjligt, inte har visat att den på utsatt tid hade fastställt de aktuella anspråken och följaktligen inte heller att den på ett korrekt sätt hade angett dem i B-räkenskaperna inom den tidsfrist som föreskrivs i artikel 6.3 b i denna förordning.

160 Republiken Tjeckien kan således inte åberopa artikel 17.2 i förordning nr 1150/2000 för att bli befriad från sin skyldighet att ställa det omtvistade beloppet till kommissionens förfogande. Denna medlemsstat har således inte visat att dess vägran att ställa det omtvistade beloppet till unionens förfogande är förenlig med medlemsstatens samtliga skyldigheter och har följaktligen inte visat att det föreligger en obehörig vinst för unionen, i den mening som avses i den rättspraxis som det hänvisas till i punkt 83 ovan.

161 Mot bakgrund av samtliga dessa skäl ska Republiken Tjeckiens talan i mål T-151/20 ogillas i den del den avser återbetalning av det omtvistade beloppet.

Rättegångskostnader

162 Enligt artikel 184.2 i domstolens rättegångsregler ska domstolen besluta om rättegångskostnaderna när överklagandet bifalls och domstolen själv slutligt avgör saken. Enligt artikel 138.1 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 184.1 i rättegångsreglerna ska tillämpas i mål om överklagande, ska tappande part ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

163 I förevarande fall har Republiken Tjeckien tappat såväl mål C-494/22 P som den del av mål T-151/20 som prövats av domstolen. Dessutom tappade Republiken Tjeckien vid tribunalen mål T-151/20 i övriga delar. Republiken Tjeckiens talan enligt den överklagade domen och denna dom ogillas således i dess helhet. Mot denna bakgrund och i enlighet med kommissionens yrkande ska Republiken Tjeckien bära sina rättegångskostnader och ersätta kommissionens rättegångskostnader såväl i första instans som i målet om överklagande.

164 I enlighet med artikel 140.1 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 184.1 i dessa regler ska tillämpas i mål om överklagande, ska medlemsstater och institutioner som har intervenerat bära sina rättegångskostnader. Konungariket Belgien, Konungariket Nederländerna och Republiken Polen, som har intervenerat i målet, ska bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (tredje avdelningen) följande:

1) **Den dom som Europeiska unionens tribunal meddelade den 11 maj 2022, Tjeckien/kommissionen (T-151/20, EU:T:2022:281), upphävs i den del Republiken Tjeckiens talan bifölls, i punkt 1 i domslutet i den domen, såvitt den avser att Europeiska kommissionen ska återbetala ett belopp om 17 828 399,66 tjeckiska kronor (CZK) (ungefär 700 000 euro), som betalats som unionens egna medel.**

2) **Talan i mål T-151/20 ogillas i den del den avser att Europeiska kommissionen ska återbetala ett belopp om 17 828 399,66 tjeckiska kronor (CZK) (ungefär 700 000 euro), som betalats som Europeiska unionens egna medel.**

3) **Republiken Tjeckien ska bära sina rättegångskostnader och ersätta Europeiska kommissionens rättegångskostnader såväl i första instans som i målet om överklagande.**

4) **Konungariket Belgien, Konungariket Nederländerna och Republiken Polen ska bära sina rättegångskostnader.**

Underskrifter